Засипають землею байрак —
Дубняку і вільшини затіння.
І куріє суглинистий прах,
І повисла над яром шпаківня.

Та й вона вже ось-ось упаде
Під коток у жорству щебеневу.
І широка дорога пройде
Там, де стоячи вмерли дерева.

Я не проти прогресу.
Ні-ні.
Розумію масштаби й великість..
Прошу, часе, в моїй стороні
Збережи хоч яку-небудь дикість,

Збережи комишів гущину,
Збережи і шипшину, і вишні,
Й ту незайману ще тишину,
Із якої ми всі колись вийшли.

Збережи сільські верби в імлі,
Чорні гнізда і сплетені крони,
Хай спокійно живуть на землі
Хоч звичайні граки і ворони.